

VI.

Prof. S. B. Herslebs Afskedshilsen til F. P. J. Dahl.*Ved Prof. Fred. C. B. Dahl.*

Nedenstaaende Afskedshilsen til min Fader, Frederik Peter Jacob Dahl, er skrevet kort før han — 3. Oktober 1817 — forlod Norge, hvor han fra Januar 1816 havde været Docent i Philosophie ved Christianias Universitet (se foran, S. 22).

Saa mangt et Baand der brast i vore tunge Dage,
 Og Hjertet bløder end: ach! vil det, kan det læges!
 Nu atter svandt et Haab, og atter Hjertet bløder:
 Ei blot for mit — for Fædrelandets Tab jeg sørger.
 Dog Een kun raader: hvad vil vi, vi Svage, Blinde!
 Hans Villie skee! — Saa drag, hvorhen Dig Herren kalder,
 Og Han velsigne Dig, min Ven! Han med Dig følge
 Paa Livets trange Stie! Hans Fred Dit Hjerte fylde!

Med venlig Hu, med Savn og Hjertets stille Vemod
Vi mindes Dig: naar Stormen vildt med Sneen leger,
Og naar den favre Sommer pryder vore Dale,
Imellem Tøiens Blomster, Frogners stille Lunde,
Paa Egebjergets Top, paa Halfdans grønne Gravhøi,
Paa Høresalen og hvor Venner venlig samles,
Vi mindes Dig. Hav Tak for hver en svunden Glæde,
Dit Venskab skjenkte mig. Hav Tak for Haab, for Kummer,
Du delte med mig troe. Bring Danas Bøgelunde
Og Axels gamle Stad en kjærlig Broderhilsen,
Og — glem ei Klippens Land! dets Sønner trofast elske.
Christiania, 29. Sept. 1817.

Svend Borchmann Hersleb.

Symb: Prov: 4: 23.
